

større Censartethed og Sikkerhed i de paagjældende Taxationsforretninger, idet disse da ikke foretages alene af 2 Mænd, som maaskee kun kaldes til denne enkelte Forretning i Øbet af flere Aar, hvortil der ved enhver Taxationsforretning vil være en Mand tilstede, som ikke alene ansees for at være fortrinsvits stiftet dertil, men tillige har deeltaget i mangfoldige eller dog en heel Deel forskellige Forretninger af den Art, en Mand, der altsaa, om jeg saa maa sige, er bunden ved det Skøn, som han har afgivet i mangfoldige tidligere Tilfælde, og som han ikke vil fravige ved den foreliggende enkelte Forretning af Hensyn til Cieren eller Sligt. Hvad der har været den største Mislighed ved disse Forretninger, var dog, naar man skal være oprigtig, det, at Taxationsmændene i mange Tilfælde vare undergivne en vis Indflydelse fra de Paansøgendes Side, idet de Mænd, som bleve udvalgte til en enkelt Forretning, ikke havde tilstrækkelig Fasthed i deres Ansættelse om Eiendommens Værdi, ofte stode i nært Forhold til Paansøgerne og derfor lettere kunde paavirkes af dem. Naar man altsaa har en saadan Mand med, som har deeltaget i en Mængde Forretninger, stiller man sig ikke alene, hvad den ærede sidste Taler omtalte, en større Censartethed i det Formelle ved Forretningen — thi dette kunde opnaaes paa andre Maader, f. Ex. ved Schemaer og Instruxer — men ogsaa, hvad der ikke kan opnaaes paa anden Maade, en større Censartethed i Skønnet. Hvad der nemlig berøer paa et reent Skøn, derom kan man jo ikke give nogen Instrux. Man vil altsaa faae en fuldstændig Sikkerhed med Hensyn til Retfærdighed, Ligelighed og Censartethed, naar den samme Mand er tilstede ved alle Forretninger, og da jeg for mit Vedkommende maa sætte overordentlig stor Pris paa, at Formandsinstitutionen opretholdes, har jeg derfor havt nogen, ja endogsaa megen Betænkethed ved, hvad der af Landsstinget er foreslaaet, at Formændenes Antal i et Amt skulde være mere end een. Jeg kan ikke indrømme Umuligheden af eller Vanskeligheden ved, at en Mand skulde kunne bestrebe de Forretninger, som ere

forbundne med Formandsbestillingen i et Amt. Forholdet vil ganske vist blive noget vanskeliggere for de Paansøgende, men dette er et underordnet Hensyn i denne Sag. Det Meste af, hvad den Paansøgende kan have at forhandle med Formanden om, inden Taxationen foretages, kan besørjes skriftlig, og om han da boer lidt nærmere eller lidt fjernere fra denne, er forsaavidt ligegyldigt. At en D eller et lignende Sted hører med under et Amt, affæker jo i Reglen ikke Communicationen; Taxationsforretningen maa kunne opsættes til en saadan Tid, at den uden altfor stor Besøstelhed kan staves tilveie. Jeg tror imidlertid at kunne acquiescere ved, hvad der i den Henseende er vedtaget i Landsstinget, men at gaae ydelligere end hertil, maa jeg paa det Bestemteste fraraade. Heller ikke kan jeg gaae ind paa den Tanke, som er udtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgfreds (Bonløkke), at give de communale Autoriteter større Indflydelse paa Indholdet af selve Taxationsforretningen. Det er i sin Orden og kan være naturligt, at de communale Autoriteter udpege de Mænd, som paa Grund af deres Ansæelse, Nedelighed og Dygtighed ere stiftede til at være Taxationsmænd, men at de communale Autoriteter i Sognet ved en Eiendoms Taxation directe eller indirecte skulle stemme med over Taxationssummen, maa jeg bestemt fraraade. Dette vilde være meget betænkeligt, Enhver vil let kunne sige sig selv, hvormeget Hensyn til den paagjældende Communes Behøvere kunde virke skadeligt i en saadan Sag. Der var en æret Taler, som oplastede Spørgsmaal om Fortaaelsen af § 11, idet han navnlig fremhævede, at det var ubilligt eller haardt, at der efter den 1ste April ikke skulde tages Hensyn til Taxationsforretninger, som før denne Tid vare afholdte efter de ældre Regler. Han meente, at Lovens Fortaaelse i saa Henseende var tvivlsom, men jeg tror ikke, at dette kan siges. Det hedder nemlig i Begyndelsen af § 11: „Umyndiges og andre under offentlig Bestyrelse eller offentligt Tilfyn staaende Midler kunne herefter“ — det vil altsaa sige efter 1ste April 1869, da denne Lov træder i Kraft — „ikke udlaaes mod